

[Handelsministeren.]

forlænge Debatten, da de Ordførertaler, som har været holdt, ikke har fremdraget nye Synspunkter, hverken angaaende Principper eller Enkeltheder. De Udtalelser, der er faldet, forandrer saaledes ikke noget for mit Vedkommende.

Det ærede Medlem Hr. Axel Dam fremkom ganske vist med en ny Motivering af mere taktisk Art for hans og hans Meningsfælles Standpunkt, men det forekommer mig ikke, at der laa nogen egentlig saglig Realitet bagved. Jeg maa hævde, at jeg paa Regeringens Vegne maa lægge Vægt paa, at dette Lovforslag ophøjes til Lov, saa snart det er gør ligt, for i videst muligt Omfang at søge opnaaet den Beskyttelse for de enkelte Borgeres frie Adgang til Erhverv og Arbejde, som er givet gennem Grundloven. Jeg vil ikke paastaa, at den foreslaaede Lovgivning er helt fyldestgørende. Det er som Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, udtalte ved anden Behandling i sidste Samling, snarere en Paabegyndelse af en Lovgivning for at søge forhindret Gentagelse af de Overgreb overfor Erhvervs- og Arbejdskraften, som jo paaviseligt har fundet Sted. Jeg kan dertil føje, at jeg vilde mene, at skulde en Omgaaelse finde Sted, efter at en saadan Lov som foreslaaet her var vedtaget, maa man eventuelt søge nye ændrede Bestemmelser for at modarbejde sligt.

Lovforslaget forekommer mig at være et Skridt mod et godt Maal, et Skridt, som jeg maa ønske maa blive taget saa hurtigt som muligt. Derfor vil jeg ogsaa henstille til Udvalget at søge Arbejdet fremskyndet saa meget, som det kan lade sig gøre. Allerede af den Grund kan jeg ikke følge det ærede Medlem Hr. P. Munch i, at der nu igen skulde føres uidentings Forhandlinger til Forberedelse af eventuelle Ændringer i det Lovforslag, der her er forelagt. Jeg maa mene, at saaledes som det er gennemdrøftet baade i Tinget og i Udvalget, er det saaledes forberedt, at Rigsdagen maa kunne tage en selvstændig Stilling til det. Og jeg vil gerne pege paa, saaledes som det jo er sagt saa ofte ikke blot af min Forgænger som Handelsminister, men ogsaa af adskillige andre Venstremænd, at det ikke er *Organisationerne*, Lovforslaget vil til Livs, men *Overgrebene* indenfor Organisationerne. Vi ønsker gennem Lovgivningsmagten at faa fæstnet og styrket den Domspraksis, som efterhaanden har udviklet sig. Hermed vil jeg gerne tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Knud Kristensen: I den Kritik af Lovforslaget og i de Anker, som er fremført mod det, er der jo i og for sig ikke noget nyt, det er alt samme noget, man har hørt under Behandlingen her i Salen mange Gange, og det kunde for saa vidt synes formaalsløst endnu en Gang at gøre et Forsøg paa overfor dem, der har fremført dem, at bemærke, at disse Anker er uden virkelig Grund. Men jeg har hørt, at der siges, med vistnok ikke ringe Ret, at Politik er Gentagelsens Kunst, og da man nu har gentaget disse mange Paastande og disse Beskyldninger mod det Lovforslag, som er fremført fra Venstres Side, og som har faaet Tilslutning fra konservativ Side under den Udvalgsbehandling, som fandt Sted i sidste Rigsdags-samling, og under Forhandlingen her i Salen, saa skal jeg tage nogle af de Anker op og endnu en Gang gaa imod dem og søge at vise, at de ikke har noget virkeligt Hold i Realiteterne.

Der er ofte, nu sidst af det ærede Medlem Hr. Holstein, fremsat den Beskyldning, at Lovforslaget gav ingen som helst Vejledning til Domstolene om, hvad det var, de skulde dømme om. Dette er jo ganske urigtigt. Hovedbestemmelserne i Lovforslaget findes i §§ 1 og 3. I § 1 staar der, at det, derskal dømmes om, er kollektive Aftaler, som utilbørligt begrænser den enkeltes frie Adgang til Erhverv og Arbejde. Det eneste, der ikke er koncist fastslaaet, er dette Ord „utilbørligt“. Der er et vist Skøn her for Domstolene, og det er dette Skøn, som de Herrer nu i saa høj Grad anker over. Jeg synes, at de, der nu gaar mod denne Bestemmelse uden at sætte noget i Stedet, vil faktisk naa til det, at Domstolene skal stadfæste enhver kollektiv Aftale, den være sig nok saa utilbørlig; den skal de give Lovkraft, og den skal de haandhæve.

For § 3's Vedkommende, hvor der er Tale om Straffebestemmelser, er det nogenlunde det samme, der gaar igen. Det er der fastslaaet, at Forfølgelse, som tilsigter at begrænse den enkeltes frie Adgang til Erhverv og Arbejde, er strafbar, og det kan der idømmes Erstatning for, ligesom dette, at man tilsigter at tvinge Folk ind i en Organisation eller holde dem udenfor. Det er klart og tydeligt, at det er den Slags Handlinger, der er strafbare. Men ogsaa her gælder det, at disse Handlinger kan være saa ubetydelige og saa lidet ondartede, at der ikke skal idømmes Straf, men hvis Handlingerne er utilbørlige efter den almindelige Opfattelse, ja, saa skal disse Straffebestemmelser bringes i Anvendelse.